

FESTÉS

*Egyhavas hegy, egy csobogó kis patak,
Egy kis fehérret, egy kis kéket kaptak
Hajladozó fák közt egy tisztás, virággal tele
Barna a fára, zöld a tisztásra sok pötty bele*

*Lássuk csak mi kellene még erre a tájra
Kell egy titkos út, mi az erdőt körbe járja
Ügyetlen kis ecset, az utat le ne ferd
Ha rátalál, ki arra jár a titkát ki ne lesd*

BUSK OF SALÁTA

2005 FEBRUÁR

Mit tud tenni egy szerkesztő, ha nincs új „anyaga”. Azt, amit egy okos háziasszony. Körülnéz a kamrában. Előveszi konzerveket. Egy pici megfűszerezi, megbolondítja őket, aztán szépen szervírozva újra találja azokat.

Szóval, ha jól megfigyelitek, ezen írások majdnem mindegyike szerepelt már valamelyik Salátában. De attól még fogyaszthatók. Jó étvágyat hozzá!

Bartók Julianna
/szerkesztő/

TARTALOM

- Köszöntő
- Nem tudom...
- Beszámoló a 2044. évi bakancsos bálról
- Tavaszcserje
- Hetefejejcse
- Magashegyi vízisport a Tátrában
- A bakancs
- Tábortűz
- Email mese
- Kinizsi 100
- Keresztretjévény
- Humor

KÖSZÖNTŐ

KÖSZÖNTÖM sportegyesületünk elnöksége és a túraszakosztály nevében a szakosztályunk tagjait, túratársainkat, barátainkat, ismerőseinket.

KÖSZÖNTÖM mindazokat, akik áldozatos munkájukkal elősegítették, hogy programjaink elképzeléseink megvalósuljanak.

KÖSZÖNTÖM az idősebbeket, a fiatalokat és persze a derékhadat.

KÖSZÖNTÖM a régiket, akik szinte már nem is emlékeznek, hogy is kezdődött ez egész és az újoncokat, akik azért már sejtik, hogy itt fognak ragadni.

KÖSZÖNTÖM mindazokat, akik hétvégén hátizsákot öltöttek és túrázni indultak.

KÖSZÖNTÖM mindazokat, akik fáradhatatlanul rótták a kilométereket.

KÖSZÖNTÖM azokat, akik útközben meg-megpihelve gyönyörködtek a tájban.

KÖSZÖNTÖM mindazokat akik (több-kevesebb sikerrel) "rejtett" helyeket keresve mentek hegynek fel és le.

KÖSZÖNTÖM a természetet, ami méltó keretet adott ahhoz, hogy kedvenc kedvtelésünknek hódolhassunk.

KÖSZÖNTÖM a napot, a szelet, a vizet, és a földet, ahogy ezt az évkönyvünkben szereplő ismeretlen költő tette.

NEMTUDOM

Nem tudom, hogyan szólítsam a napot

Tüze éget, lángja úgy ragyog...

Ellopja nyáron a felhő könnyeket

Kísér utadon s fentről rád nevet.

Nem tudom, hogy szólítsam a szelet

Nyáron simogat, télen elveszejt

Hűsíti homlokod, netán megfagyaszt

S ha elfutsz előle – hát utánad, szalad

Nem tudom, hogy szólítsam a földet

Kietlen sziklára festi zöldet

Sárgával pettyezi, pirossal kékkel

Vízben tükröződő felhőtlen éggel

Nem tudom, hogy szólítsam a vizet

A benne tükröződő felhőtlen kék eget

Hol lágyan hűsít, hol meg elveszejt

A csevegő felszín ezernyi titkot rejt”

TURISTA VETÉLKEDŐ ÉS BAKANCSOS BÁL 2004.

A vetélkedő már hagyományosan jó hangulatban zajlott. A csapatok kipróbálhatták magukat országismereti, turista műveltségi elméleti feladatokkal. Kampány beszédet tartottak a szervezett természetjárás jövőjéért, új tagokat toborozva. Gyakorlati feladatként sétáltak a miskolci vasútállomást körülvevő területen és közben mérési feladatokat illetve lőtéri "kiképzést" kaptak. A kukázás - jegykeresés - az állomáson felkeltette az utazóközönség figyelmét is. Ilyet még nem láttak! A gyaloglást a teremben vezették le a résztvevő csapatok mikor activity játék keretében kellett nem egyszerű feladványokat elmutogatni. Az e betű használatának mesterfogásait már habként a tortán kapták a versenyzők remek rímeket faragva. A feladatokat a Száguldás S.E. csapata vette legjobban! Másodikként a Loko, a harmadik helyen pedig az MVSC csapata végzett.

Tavaszhárás

Érzed? Jön a tavasz, a fák alá

már tarka-fátylú verőfényt havaz.

A messzeségből hírnök érkezett:

madár lebeg a rónaság felett

s fény szállt a holt avarra: Hóvirág.

Ugye testvér, csábítanak most halk melódiák,

ezer kis visszatérő róna dal,

S ugye neked is tarka a világ,

s az álmaid megannyi könnyű lepkék:

már nemsokára zöldül a levél,

és visszazáll a tavasz és a fecskék,

és a fecskékkel ő is visszatér...

Ha jönne már...úgye testvér, megálmodod mi enne?...

S egy kis meleg belopódzik halkan a szívedbe...

Was Albert

HETEFEJÉRCSE

Félfüllel „nézed” a híradót. Jön az árvíz. Hát jön. Figyeled te az eseményeket már napok óta, de valahogy igazán nem érintett meg dolog. Bár a hírek közt a gondolataidban első helyen szerepel és érdekel is de hát rengeteg az információ, nem tudsz mindenre odafigyelni. Egyszer csak megüti a füled egy szó:

Hetefejércse.

Innentől fogva személyessé válik a dolog. Hogyisne jutna eszedbe a Móricz túra, amikor először vettél részt igazi sátras túrán, amit végül is, minden előzetes aggodalmad ellenére az óta is meghatározó élményeid közé sorolsz.

Hetefejércse.

Milyen nehéz megtanulni és kimondani, de azóta is emlegetjük. Bár nem tartozott a túra útvonalához, „valahogy „mégis odakeveredtünk. Eldugott világvégi falucska, ahová a busz is csak egyszer jár naponta. Az egyik porta előtt gyönyörűen nyírott gyepek, és természetes hogy háziak megengedik, hogy rátelepedjünk. Sőt plédet kapunk, üdítőt, hagymát és kaprot a kertből. Cserébe csupán beszélgetni kell az asszonnyal. Olyan kevés errefelé az idegen, Ő meg nagyon szeret beszélni. Kitárgyaljuk az élet nehézségeit, az élhetetlen szomszédot, aki olyan szegény, hogy a rengeteg gyerek mellé még egy rendes tehene sincs csak kecskéje. Végig hallgatjuk a városba szakadt gyerekeket, a sajnálkozást rajtuk (szegényeknek nem muszáj mégis gyalognak), bezsebeljük a bogarasoknak kijáró jóindulatot. Jókedvűen megyünk tovább és cseppet sem bánjuk már, hogy eltévedtünk. Ha jó felé megyünk kimaradt volna

Hetefejércse.

Néha mikor nosztalgiázunk hirtelen nem jut eszünkbe a falu neve és összevetünk. Emlékeztek a kis gidákra, meg hogy alig akarták elhinni, hogy nekünk csak egy kis kapor kellene a kertből? Most meg itt ez a híradó. Árvíz van. Ki kell telepíteni a falut. Mostmár „figyelem” a híradást, elszorul a szívem. Mi lehet az ismerőseinkkel? Remélem minden rendben, nem mossa el az árvíz a kedves kis falut, a szép emlékeket. Megmarad nekünk HETEFEJÉRCSE.

Bartók Julianna

Miskolc, 2001. március 8.

Magashegyi vizisport a Tátrában

Engedjétek meg kedves olvasóim, hogy saját élményeim alapján, kissé talán szubjektíven számoljak be a VTSZ tátrai táboráról.

A szervezés most is igen alapos volt, de ez nem meglepő, a VTSZ rendezvények mindig alaposan meg vannak szervezve, egyesek szerint néha túlságosan is. De azért - csak zárójelben jegyzem meg - voltak kisebb hiányosságok is. Például arra senki sem hívta fel a figyelmünket, hogy a tátrai túrázás elengedhetetlen segédeszköze a felfújható gumicsónak és a megfelelő ólomnehézekkel ellátott búvárruha.

Szombaton félegy körül megérkeztünk a Tatranska Lomnica Zastavka nevezetű megállóhelyre a szlovák vasút csodájának számító motorvonattal. Csoda, hogy nem esett szét, valószínűleg a rozsdá tartotta össze. A táborlakók döntő többsége, mint ahogy vasutas turistákhoz illik, busszal jött. Ők a hírek szerint még "Valahol Európában" buszoztak a vezetőséggel és a hivatalos papírokkal egyetemben. De azért némi huzavona után beszivárogtunk a táborba, s elfoglaltuk helyeinket. Mi egy szép nagy sátrat kaptunk. Tágas előtere volt, s két kétszemélyes belső hálófülkéje, egyik fülké ajtaján még cipzár is volt, bizony. Ezt a luxus lakrészt átengedtük a hölgyeknek. A tábor talaja, megfelelően a magashegyi vízi sport programnak, átmenetet képezett egy alpesi legelő és egy trópusi mocsár közt. Bízunk benne, hogy ez idővel megváltozik. Megváltozott, rosszabb lett. A camping hideg meleg folyóvízzel ellátott. Melegvíz rendszeresen - majdnem minden este - folyt a csapból és zuhanyból, hidegvíz rendszeresen a csapból, s valamivel kevésbé rendszeresen az égből. Sajnos az utóbbinál a csapot nem mi kezeltük. A tábor programjára a nagyfokú szabadság volt a jellemző, mindennap volt két szervezett túra, de mindenki szabadon portyázhatott, ha arra volt kedve. Még technikai segítséget is - buszos kiszállítás - kaptunk maszek túráinkhoz, feltéve, hogy az nem jelentett jelentősebb kitérőt. S egy igen kellemes meglepetés. Az Eurocamp előtti potroviny, azaz bolt. A személyzet folyékonyan beszél szlovákul, ez még nem meglepő, de magyarul és angolul is. S esetleg még ki tudja hány nyelven. Vasárnap reggel kerestem savanyú tejet, a kiszolgálónő hétfőn este emlékezett, s kérdés nélkül közölte, hogy most van. Nos ez a kereskedelem.

Vasárnap, túl rövidnek tartva a hosszú túrát, Bartók Julival nekivágtunk a Slavkovsky stit-nek (leánykori nevén Nagyszalóki csúcs). Természetesen esőben indultunk el, de ez nem tekinthető súlyos problémának, egyébként is egy kis idő múlva elállt. Ezen a túrán a vízzel különösebb bajunk nem volt. Annál több a széllel. Az erdőhatár fölé érve meglehetősen szél támadt ránk. Szerencsére, egy ideig az út viszonylagos szélárnyékban vezetett, csak néha ért teljes erővel, igaz akkor majd elsodort. Ekkor én már felkészültem az esetleges visszafordulásra, de egyelőre részint az esetleges tartós javulásra várva, részint taktikai okokból ezt nem propagáltam. A Slavkovsky Nos elérésekor átkerültünk a szélfelőli oldalra, s megítélésünk szerint a következő szakasz erős szélben kissé veszélyes lett volna, így némi várakozás után visszafordultunk. Ekkor talákoztunk egy csoport VTSZ-es túratársunkkal. Ők a tarjáiig siklóval mentek s onnan indultak el gyalog. Ők némi pihenő s a szél gyengülése után folytatták az utat, s felmentek a csúcsra. Mi nem kockáztattunk, lementünk a tarjáihoz, majd a Tarpataki vízeséshez. Csodáltuk, hogy milyen sok a víz benne, nem is sejtettük milyen vizes élmények várnak még ránk. Végül a Tarpatak völgyén leereszkedtünk Tatranska Lesnára, s besétáltunk Lomnicra, természetesen zuhogó esőben, de ezt szinte felesleges külön hangoztatni.

Hétfőn cél a Rysy. Busszal megérkezünk a kiinduló pontra. Természetesen esik, de később időnként eláll. A Poprádi tóig semmi gond. Az aszfalt jól járható. Az aszfaltot elhagyva hamarosan kezdődnek a problémák. Jön szembe a víz. Hogy a víznek miért fontos a jelzett úton közlekedni, azt nem tudom, de úgy látszik valamiért szimpatizált a kék jelzéssel, majd a pirossal is. Az ügyesebbek, így szerény személyem is, köveken ugrálva elérték, hogy a bakancs csak kívülről ázzon. A Varangy (Békás) tó látható volt, mire előkerültek a fényképezőgépek eltűnt a ködben. Némi víz - lánc kombináció, s némi kapaszkodó után simán fent vagyunk a turistaházban. Érdekes jelenség a Tátrában a fordított magassági pótlék. Minél magasabban van egy turistaház annál olcsóbb az étterme. Így 2256 méter magasságban már egész elviselhetők az árak. Kár, hogy magasabban már nincs étterem. "Szegedi gulyás" nincs, "magyar gulyás"-t eszek, egy tea, egy kiadós pihenő, majd irány a csúcs. Bele a felhőbe és az esőbe. Fúj a hideg szél, kellemetlen, de nem veszélyes. Némi kúszás - mászás után felérünk a csúcsra, látótávolság kb. 10 méter. Néha percekre akár a duplájára is megnő. De ez nem sokat segít. Kilátás 0. Lefelé újabb lábvíz. 17:59:36-kor ketten befutunk a célba (látványosan, órával a szemem előtt). Kitérőt busz indulás 18:00:00 .

Kedd, kitűzött túra: Lisa Polána - Rovátka- Zbojnica - Ótátrafüred, ötórás indulással. Helyette 6-kor indulunk Javorinába. Terv: átkelés a Kopa hágón. Kiegészítő MVSC terv: Zöldtó - Fehértavi csúcs. Dél előtt folyamán csak egyszer esik az eső. Végig. A Kopa hágóig végig köd, látótávolság néha pár méter, néha a száz métert is meghaladja. A virágok szépek. A hegyek is, csak nem látjuk őket. Dél tájban kitisztul, néha a hegyeket is látni. Simán átkelünk a hágón. Fehértónál rövid megbeszélés, a többség jön a Zöldtóhoz. Bőséges lábvíz. A kiegészítő MVSC terv nagy része - a Fehértavi csúcs - törölve. Szegedi gulyás, sör, pihenő. Irány Biela voda, majd Lomnic. Némi áfonyázás, Lomnicra zuhogó esőben érünk.

Szerda, egész éjjel s reggel is esett. Hosszú túra törölve. Állítólag az időjárás alkalmatlan a túrázásra. Az MVSC-sek többsége újra kitűzi a célt: Fehértavi csúcs. A Zöldtavi menedékházig jutottak, de ezt mesélik el ők, ha akarják. Én és Juli teljesíthetőbbnek tűnő célt tűzünk ki: Téry menedékház. Plusz egy fő csatlakozik hozzánk. Ótátrafüredről zuhogó esőben indulunk az aszfalton. Mint szinte mindenütt, itt is folyik a víz. Hol szembe, hol keresztbe. Józsi, a plusz egy fő, nem bírva a lassú tempót elhúz, maradunk ketten. A tarajka és a Tarpataki vízesés közt a helyzethez képest meglepően nagy a forgalom. A Tarajkát elhagyva hangos dübögést hallunk. Ez egyre erősödik. Ha az ÁNTSZ jelen lenne, biztos elrendelné az egyéni zajvédő eszközök használatát. Feltűnik a vízesés. Jó helyen járunk? Láttam már párszor a Tarpataki vízesést, de ez nem az. Széles egybefüggő vízfal, hihetetlen bőséggel ömlik alá a víz, négy-öt kis fenyő, majd folytatódik a vízfal. Ezt nem lehet leírni, ezért nem is erőltetem. Tudjátok mit? Ha egyszer esőre fordul az idő nézzétek meg Ti is, nincs messze. Tovább a magisztrálon. Óriás vízesés, ez is szenzációsan néz ki, de a Tarpatakival nem versenyezhet, labdába sem rúghat. A vízesés után néhány erőteljes vízátfolyás, még jó hogy van korlát, így nem veszélyesek. Itt már én sem úszom meg anélkül, hogy felülről is beázzon a bakancsom. A volt Nalepku menedékházig már problémamentes az út. A házban tömeg, be sem mentünk. Az eresz alatt egy kicsit pihentünk, kicsavartam a zoknijaimat, felesleges volt. Az indulás után kb. másfél perccel helyre állt az előző állapot. Itt változatosság kedvéért szembe jött a víz. Lassan elállt az eső. Néha a nap is kisütött. Látni a hegyeket. Minden szép és jó. Mégis, mintha a szembejövők kissé morcosak lennének. Némelyik még a köszönést sem fogadta. Feltűnik a turistaház, már nem vagyunk messze. Már csak a Tófalat (Velky svah) kell megmászni.

Gyönyörködünk a szemközi tófalról leömlő vízben. Jaj de szép! Átkelünk egy túlméretezett patakon, híd az persze sehol, de hát minek is, máskor kevesebb a víz benne. Az út balra kanyarodik. Most mintha kevésbé tetszene az a lezúduló víz, s ahogy közelebb érünk egyre kevésbé. Hát igen, azon valahogy át kellene kelni. Odaérünk a víz széléhez, hát mint látvány kétségtelenül szép, mégse tetszik. Többen befutnak, köztük két magyar csapat. Gábor, az egyik csapat vezére nem sokat cécózik, az úton ő sem kísérletezik, de némileg feljebb, ahol nagyobbak kövek, talál egy alkalmas helyet. Sikeresen átér, de a csapat átvezetését ő sem vállalja, ezért visszatér. Deréktól felfelé nagyjából száraz. Közben két szlovák fiatal is átér, ők tovább mennek. A másik magyar csapat vezérének is sikerült átérni, de ő sem vállalta a csapat átvezetését. Egy ideig még próbálkozott. Befutott egy lengyel veterán is, magyarázta, hogy hol harcolt, de csak annyit értettünk, hogy a végén budapesti revolúcióban is. Lehet hogy a Tátrában partizánkodott? Nem néztem volna ki belőle, hogy átér, de nem adta fel, állítólag végül sikerült neki. Egy ideig még maradtunk, aztán mi is visszafordultunk. A Nalepkuban egy jókora adag káposztaleves, egy kiadós pihenő, majd vissza a Tarpataki vízeséshez. Majd benéztünk a serpa klubba. A kék jelzésen vissza Lomnicra. Hazafelé is néha eleredt az eső, de hát mit számított az már nekünk. Az állomáson találkoztunk táborbeli ismerősökkel, megörültek, hogy még élünk. Mint kiderült, elveszett társunk Józsi, tapasztalattal s helyismerettel rendelkezők segítségével átkelt a nagy vízen, a Téry házban megivott egy teát s lepecsételte a túrajelentést, sőt vissza is jött. Csak derékig ázott el. Rajta kívül nem volt vendég a turistaház éttermében, na ez se gyakran fordul elő. A másnapi Újszó írta: Maradjanak otthon. A Magas Tátrát felejtsék el, életveszélyes. Több turistaházat elvágott a víz. Stb. Na azért ez túlzás. Nem mondom a szokottnál kissé több volt a víz, voltak némi nehézségek a közlekedésben, na de elvágásról szó sem volt. Többen eljutottak az állítólag elzárt házba, sőt olyan is volt aki elevenen visszatért.

Csütörtök, hivatalos túra törölve. A busz kívánság szerinti helyen a Biela voda és Csorba tó közt kirakta a merészebbeket. Az MVSC döntő többsége Csorbatótól a Sziléziai házig, majd onnan Tátrafüredre túrázott. Természetesen esőben indultunk. A Poprádi tóig semmi gond, az a kis víz már mit sem számít nekünk. A turistaházban rövid pihenő, majd nekivágtunk az Ostrva hágónak. Felfelé kapaszkodva az eső is elállt. Visszafelé nézve nagyon szép kilátás a tóra

és a házra. Az Ostrván rövid pihenő, majd indulunk tovább. Az eső mintha csak erre várt volna, először szép csendesen, majd egyre erősebben esik. Kilátás legfeljebb egy kiadós náthára van. De egy idő múlva kiderül, még a nap is kisüt. A Batizfalvi tóhoz már napos, bár meglehetősen szeles időben érünk. Pihenő, majd megyünk tovább. A tó kifolyása kissé bővizű, de ez nem okozhat problémát a magashegyi vízi túrázóknak. A Sziléziai házig semmi kunszt. Ott nagyon finom sonkával töltött knédilt ettünk. Ki sörözött, ki teázott. Némi pihenő, majd a végső, s tegyük hozzá a legvizesebb szakasz, le Tátrafüredre. Közben némi eső. Szerencsénk volt. Az állomáson Ottó, a tábor vezére begyűjt minket, így busszal érkezünk a táborba.

Mit mondjak, érdekes élmény volt. Vizes kalandjaink ellenére, sőt azokkal együtt, *jó buli volt*. De azért az élvezetek halmozásáról lemondva, remélem legközelebb valamivel szárazabb időnk lesz. Mert természetesen jövőre is ki akarok menni a

TÁTRÁBA. 2001. Július

Lányi László

LEVÉLFÉLE A BARÁTAIMNAK !

(Ezzel a beszámolóval (is) tartozom még !)

Szombaton volt az évadnyitó tájékoztató verseny. Méghozzá rögtön éjszakai ! A lényeg az, hogy kiutaztunk Varbóra a verseny helyszínére. Beszélgettünk a dopping ügyről. Úgyhogy mire megérkeztünk rögtön el is mentünk egyet "doppingolni" a cukrászdába. Különböző doppingerek voltak. Bennem persze rögtön kitört a pánik, mert csak egy azaz egy db somlói galuska volt. Nagyon rossz hatással lett volna rám pszichésen ha valaki elviszi előlem. Ezért szokásommal ellentétben az élre törtem és mindenkit legázolva elsőnek rendeltem. A többieknek tiramisu, krémes, fagyi ilyenek maradtak ! + 3 dl ásványvizet is ittam. Sajnos ezzel még nem tudtam produkálni ezért (miután megnyugtattak hogy szabad) még némi sört is magunkhoz vettünk a sportszerúség jegyében ! Lélekmelegítőt azt csak reggel 3/4 6-kor amikor végre beérkeztünk (végre). Őszvisz ez kb 6 órát mentünk. Utána még 2-3 órát aludtam esőköpennyel takarózva a sátorban, mert elfelejtettem hálósákokat vinni !

Ilyen dolgoktól szép az élet ! Az egyik hasonszőrű társam megjegyezte : Juli mikor "éljük" ha nem most ?????

Simon István

(Bazsi, 1926 –

Sümege, 1975)

költő, újságíró, műfordító

Szülföldjén, Bazsiban nevelkedett 18 éves koráig. A középiskolát Sümegen végezte, ekkor jelent meg első verseskötete, "Egyre magasabban" címmel. Orosz hadifogság, majd a budapesti tudományegyetem elvégzése után különböző lapok munkatársa. Verseit 1948-tól a *Csillag* és az *Új Hang* c. folyóiratok közölték.

1955-56 között az *Új Hang* c. irodalmi folyóirat, 1964-74 között pedig a *Kortárs* főszerkesztője.

Kapcsolata a szülföldjével soha nem szűnt meg, gyakran felkereste a megye településeit, amelynek 1963-tól országgyűlési képviselője is volt. 1952-ben, 1954-ben és 1967-ben József Attila-díjat, 1955-ben Kossuth-díjat kapott.

Szülföldjét 1983. április 11-én országos ünnepség keretében emlékházzá avatták. Szülföldje temetőjében nyugszik.

A BAKANCS

*A pult előtt cserélgeti, fölhúzza leveit,
szíszeg a foga közül, egy se tetszik neki.*

*Hol a sarkát szorítja, hol a lábaféjét,
Bizonyíthatja bár a türelmetlen segéd*

*Szent meggyőződésével, mint minden eladó
„Ez a bakancs frappáns, ez a bakancs jó.”*

*Tekeri fejét János – egy szavába se hisz,
Ezt hallotta tőle a másik bakancsra is,*

*Amit tavaly kapott, és amit tavalyelőtt,
Egyszer a formát dicsérte, másszor a bőrt.*

*Hogy járni is tud benne tarlón, göröngyökön,
Anélkül, hogy szeméből ki ne szökjön a könny*

*Hogy viselhető legyen, ne szaporítsa még,
Hogy ne legyen a nehéz munkán még nyomaték-*

*Erre ritkán gondol, ki dukmál és elad.
Ismerné csak a hangos, száraz szántásokat ;*

*Könnyem beszél, ki reggel-este motorra ül,
de neki járni, menni kell könnyortelenül.*

*Tudja, hogy tündér-cipőt (nem is kell) nem talál,
Hiszen minden bakancs eleve durva már.*

*Így bírja az esőt, a gyémántélű fagyot.
Neki csak ilyen kéne, de gondosan szabott.*

Mert van sok sebhely, törés, a régi kínjelek,

lába bizony ezektől fájóbb, érzékenyebb.

*Próbálja csak az öreg, mit a segéd kihoz
Lelkendezve, hogy „ez kell, jó is, meg divatos.”*

*Tetszene neki – nem fél, ha újmódi is az,
Szereti ő a szépet, s ne mondják, nem igaz,*

*Hogy a paraszt mindenben, még itt is maradi.
Csak a lábára szabná legalább valaki !*

/Simon István/

Tábortűz

Isten hozott, hisz csak a jók jöhetnek el
 Üljetek hát közel, a szeretet él, átölel
 S ki a csillagok közt él, mind aki rég odaköltözött
 Most visszatér s leül a tűz mögött

Sok szív mélyén
 Ott ég ez a tűz egy kör közepén
 Egy dal, s te újra mellém ülsz
 És lobog a tábortűz, a szél belekarolt
 Egy dal, és újra köztünk élsz
 Ma újból te zenélsz, úgy van, ahogy rég volt
 Egy dal, s te újra mellém ülsz
 És lobog a tábortűz, a szél belekarolt
 Szól egy dal, és a lelkünk összeér
 A gyönyörű tűzfénynél, napszínű a hold

Súgd meg nekem, tudod, így ígérted rég
 A nagy titkokat, amit egy kisgyerek nem ért
 Hiszen annyi minden volt, amire nem jutott idő
 Pár pillanat, most hogy legyen múlt, jelen, jövő

Sok szív mélyén...

Isten veled, a könnyem nézd ma el
 Mondj egy mesét ahogyan régen, csak ennyi kell
 Ez a tűz örökkön ég, semmi nem dülhatja szét
 A lelkekért, akiket rejt az ég

SZ.D.-nek ajánlva...

Email mese ...

Nagy volt az öröm TÉRKÉPJEL országban. Annyi hiábavaló remény és várakozás után a királyi házaspárnak gyermeke született. Amikor a régi időkben a délceg Határkaró király feleségül vette a szende, darázsderekű, zöld színű Természetes Tereptárgyat senki nem gondolta, hogy ilyen sokáig kell várniuk. De teltek az évek és csak nem jött az utód. Mondogatta is királyné azt sem bánnám ha lány lenne és olyan kis aprócska mint a körmöm feketéje. És amikor már nem reménykedtek, leány gyermekük született. A pici az apja színét és anyja formáját örökölte. Egy kis apró Fekete Kereszt jött a világra. Nagyon boldogok voltak, mindjárt el is határozták hogy óriási keresztelőt csapnak. Szétszaladtak a küldöncök a meghívókkal. Csak az öreg Dagonya üzent hogy nem tud jönni mert éppen kiszáradt, De a többiek mind eljöttek. Ott volt a nagypapa a bölcs öreg Jellegfa, eljött a nagybácsi a Barna Színű Természetes Tereptárgy. Ott volt Töbör és A felesége TÖBÖRNÉ sz. MÉSZÉGETŐ rakoncátlan csemetéikkel (33 kisebb- nagyobb GÖDÖR és MÉLYEDÉS,), a vonalas tereptárgyakat sem hagyták ki. Jelen voltak a különböző vastagságú UTAK hátul ott szerénykedett néhány szegény rokon az ÖSVÉNYEK és VADCSAPÁSOK. Hemzsegték a SZINTVONALAK (még a kisegítők is). A SZÁRAZ és VIZES ÁROK egyből egymásra találtak. Nézegették is őket az öregek. Itt jövőre lakodalmom lesz. A MESTERSÉGES TEREPTÁRGYAK külön arisztokratikus csapatot képviseltek a társaságban (hát persze mert az utód a hercegnő tulajdonképpen maga is az). De a díszvendég kétségtelenül FORRÁS TÜNDÉR volt a jóságos keresztanya. Csak egy valakit felejtettek el meghívni. A barnaszínű MÚUTAT. Úgy gondolták nem illik a társaságba, zajos füstös és egyébként sem való tájfutó térképre.

Szép sárga színű réten terítették ahol csak itt-ott volt egy kis bozót folt. Volt ott minden földi jó, étel ital ami csak szem szájnak ingere. A vendégsereg körbeállta a bölcsőt és gyönyörködtek a leánykában. Nagyon szép volt. Mi legyen belőle? Számos lehetőség volt. SZÉNÉGETŐ HELY legyen MAGAS LES vagy VADETETŐ esetleg SÓZÓ? Ekkor azonban előállt keresztanya. Legyen AUTÓGUMI! Autógumi csodálkoztak a többiek. Miért ne? Haladni kell a korrallal, biztos a megélhetés és van jövője. Legyen mondta az öreg Király. Ám ebben a pillanatban óriási égzengés vihar támadt és sűrű villámcsapások között megjelent a gonosz MÚÚT. Nem hívtatok meg a buliba mennydörögte. Ezért megátkozom AUTÓGUMIT. 18 éves korában egy túske ki fogja durrantani és veszélyes hulladék lesz belőle, Égetőben fogják ártalmatlanítani. Lett erre nagy sírás rívás. A jóságos tündér keresztanya csak annyit tudott enyhíteni az átkon, hogy nem viszik égetőbe szegény autógumit hanem (bízva az emberiségben) kidobják az erdőbe ahol addig fog heverni amíg egy királyfi élre nem csókolja. Na ettől fogva nagyon vigyáztak a királykisasszonyra még a fúvó szélőtől is óvták, dehogyan engedték

volna műút közelébe. Szegény nagyon egyedül is érezte magát. Mígnem elérkezett a 18. születésnapja. Az egész királyság ennek megünneplésére készülődött így aztán a királykisasszonyt magára hagyták. Ő meg elindult az erdőben. Egyszer csak egy szép sima műútnál találta magát. Az úton kocsik suhantak és mindegyiken négy kerék. Autógumival. Hej ha én is köztetek lehetnék! -sóhajtott a királykisasszony. Ebben a pillanatban lefékezett mellette egy kocsi. Ni-ni mondta a vezető egy vadonás új AUTÓGUMI. Tüstént felszerelték a kocsira. Ám alig indultak el abban a pillanatban óriási durranás hallatszott, Beteljesült az átok...Máris leszerelték és csúf módon kilökték az erdőbe. Gurult szegény kis AUTÓGUMI egyenesen egy nagy bozótosba, ahol álomba szenderült. És vele együtt álomba szenderült TÉRKÉPJEL ország is. Még a tájfutók is megfélemeztek erről a területről. Évekig nem volt itt semmi, se egy nappali verseny se egy éjszakai, de még egy árva szakági verseny sem. Szegény kis gumit lassan belepte az avar benőtte a fű. A legenda azért élt és néha-néha egy kóbor lovag vagy királyfi megpróbált behatolni a sűrű bozótosba és kiszabadítani szegény kis AUTÓGUMIT de mind odaveszett. Mígnem egy szép napon a deli vasutas pályakitűző királyfi (SZ.D.) éppen pályát épített ezen a helyen. Már minden pontja meg volt csak egy kis furfang kellene még, hogy megszívassam a mezőnyt morfondírozott. Ebben a pillanatban egy bozótos tornyosult elé. Eszébe jutott amit AUTÓGUMI-ról meséltek. Több se kellett neki! Nemhiába volt Ő héthatárban híres pályakitűző királyfi. Elővette a tájolóját és iránymenetben nekiment a bozótosnak. Meg is lett a jutalma. A bozót közepén ott pihogott szegény kis királykisasszony. SZ.D. föléhajolt és megcsókolta. AUTÓGUMI felnyitotta szép fekete szemét és életre kelt. Gyönyörű BÓJA lesz belőled suttozta AUTÓGUMI fülébe Sz.D. és hogy még szebb legyél teszünk melléd egy álbóját is. Karjába emelte a királykisasszonyt és elindultak a királyi palotába. Csodálkozva látták, hogy TÉRKÉPJEL országban minden megelevenedett. SZ.D. odaállt az öreg HATÁRKARÓ király elé. Egy életem egy halálom add nekem a királykisasszonyt! Megígérem, hogy a tenyerem fogom hordani és ahányszor csak versenyt rendezek nálam mindig BÓJA lesz belőle. Áldásom rátok mondta az öreg király.

Ezek után héthatárra szóló Vasutas Kupát csaptak ahol a versenyzők szívósan és időt nem kímélve keresgéltek azt a bizonyos mesterséges tereptárgyat amiről csak a királyfi tudta hogy ő AUTÓGUMI a szende királykisasszony.

A pályakitűző királyfi és a királykisasszony azóta is boldogan élnek és ahogy a királyfit ismerjük még találkozunk velük, de az már egy másik mese...2002.június 5.

Lejegyezte: *Bartók Julianna* aki maga is sokáig keresgélte AUTÓGUMIT, de csak egy bánatos fatöncöt talált, úgyis mint álbóját

Természetjárás három hegységen keresztül - Kinizsi 100 (Tislerics Endre)

Vannak emberek, akiknek teljesítménye, a különlegességek iránti vonzalma felülmúlja a nagy átlagot. Bizonyítani akarnak mások és önmaguk előtt is, fanatikus akarással, emberfeletti teljesítménnyel. Ezek egyike a hosszú távú túrázók nem éppen népes csoportja, akik mindig képesek valami különlegesre, egyedire, megdöbbentőre.

Aki már a Bükkben gyalogolt fél napot, elmondhatja, hogy jó volt, szép volt, de éppen elég volt. Megtapasztaltam én is néhányszor, hogy mit jelent időre teljesíteni 50 kilométert. Amikor az embert már csak az akarata viszi és nem akarnak fogyni az utolsó kilométerek. Valahol itt éreztem az emberi teljesítőképesség felső határát, a csúcst, ahova még eljuthat az egyén. Aztán ennek az abszolútnak vélt távnak a kétszeresével is megpróbálkozott egy 19 éves fiatalember és sikeresen teljesítette. Igen, ez a Kinizsi százas, három hegységen keresztül, egyetlen nap alatt! A szélsőségekre képes egyetemistát Gelsi Viktornak hívják.

Mutatja a megszerzett jelvényt, a legrangosabb turista trófeát, az oklevelet, amikor egy héttel az esemény után beszélgetünk. Ilyen távlatból már szépülnek a részletek, elmúlt a fáradtság, a hólyagok, sebek gyógyulnak és az átélt sikerélmény felülmúl minden megpróbáltatást. Viktor mesél, mintha színpadon mondana egy monológot.

***Ezt megelőzően egyetlen igazi teljesítménytúrán vettem részt, a tavalyi Tisza-gát 50-en, amit szakosztályunk rendezett. Az a távolság nem vett ki belőlem minden erőt, igaz, ott nem is volt szintkülönbség. Régóta kacérkodtam a Kinizsi 100-al, hiszen

hazai terepen ez a leghosszabb, a legrangosabb. Edzettem futással, kerékpározással de a hegyekben minden másképpen alakult, mint azt vártam a felkészülés alapján.

***Budapestről, a csillaghegyi HÉV állomásról indultunk, május 30-án reggel. Szép idő és gyönyörű táj fogadott, a Pilis kezdetben még a túrázás megszokott szépségét adta. Kisebb-nagyobb csoportokban haladtunk, az útvonalvázlat alapján ellenőrzőpontokat kellett érinteni. 53 km-nél jelentkeztek talpamon az első víz hólyagok, aztán egyre több. Később felszakadtak és fájtak, a zoknicserre és a kötözés sem sokat segített. Hetven után már úgy éreztem, nem bírom tovább. Sokan itt adták fel, miután elkészültek erejükkel és törvényszerűen jelentkeztek a problémák. Engem még vitt az akaraterő és cipeltek sántító lábaim. Hegyek mögé bújt a nap, éjszaka lett, már tájékozódni sem volt könnyű. Az utolsó szakaszon már kiszállni sem lehetett, hiszen a Gete, majd a Gerecse hegységben nem érintettünk lakott településeket. A vége már olyan volt, mint egy túlélési verseny, a célba kellett jutni mindenáron. Nekem sikerült 24 óra alatt!

– A célban, Tatán beanalizáltam a forró bagolyást, pihentem egy kicsit és az első hajnali vonattal elindultam hazafelé. Már átestem a ló tulsó oldalára, nem jött álom a szememre a vonaton. Képzletben még egyszer átéltem a részleteket, talán az átélt izgalom is ébren tartott. Erős fogadalmakat tettem, hogy soha többet, csak ezt éljem túl. Ma már megszépítő messzeségből nézem az eseményeket és a sikerélmény mindent feledtet. Azt hiszem, jövőre újra megpróbálom.

Vannak emberek, akiknek teljesítménye, a különlegességek iránti vonzalma felülmúlja a nagy átlagot. Bizonyítani akarnak mások és önmaguk előtt is, fanatikus akarással, emberfeletti teljesítménnyel. Ezek egyike a hosszú távú túrázók nem éppen népes csoportja, akik mindig képesek valami különlegesre, egyedire, megdöbbentőre.

Aki már a Bükkben gyalogolt fél napot, elmondhatja, hogy jó volt, szép volt, de éppen elég volt. Megtapasztaltam én is néhányszor, hogy mit jelent időre teljesíteni 50 kilométert. Amikor az embert már csak az akarata viszi és nem akarnak fogyni az

utolsó kilométerek. Valahol itt éreztem az emberi teljesítőképesség felső határát, a csúcst, ahova még eljuthat az egyén. Aztán ennek az abszolútnak vélt távnak a kétszeresével is megpróbálkozott egy 19 éves fiatalember és sikeresen teljesítette. Igen, ez a Kinizsi százas, három hegységen keresztül, egyetlen nap alatt! A szélsőségekre képes egyetemistát Gelsi Viktornak hívják.

Mutatja a megszerzett jelvényt, a legrangosabb turista trófeát, az oklevelet, amikor egy héttel az esemény után beszélgetünk. Ilyen távlatból már szépülnek a részletek, elmúlt a fáradtság, a hólyagok, sebek gyógyulnak és az átélt sikerélmény felülmúl minden megpróbáltatást. Viktor mesél, mintha színpadon mondana egy monológot.

Ezt megelőzően egyetlen igazi teljesítménytúrán vettem részt, a tavalyi Tisza-gát 50-en, amit szakosztályunk rendezett. Az a távolság nem vett ki belőlem minden erőt, igaz, ott nem is volt szintkülönbség. Régóta kacérkodtam a Kinizsi 100-al, hiszen hazai terepen ez a leghosszabb, a legrangosabb. Edzettem futással, kerékpározással de a hegyekben minden másképpen alakult, mint azt vártam a felkészülés alapján.

Budapestről, a csillaghegyi HÉV állomásról indultunk, május 30-án reggel. Szép idő és gyönyörű táj fogadott, a Pilis kezdetben még a túrázás megszokott szépségét adta. Kisebb-nagyobb csoportokban haladtunk, az útvonalvázlat alapján ellenőrzőpontokat kellett érinteni. 53 km-nél jelentkeztek talpamon az első víz hólyagok, aztán egyre több. Később felszakadtak és fájnak, a zoknicsera és a kötözés sem sokat segített. Hetven után már úgy éreztem, nem bírom tovább. Sokan itt adták fel, miután elkészültek erejükkel és törvényszerűen jelentkeztek a problémák. Engem még vitt az akaraterő és

cipeltek sántító lábaim. Hegyek mögé bújt a nap, éjszaka lett, már tájékozódni sem volt könnyű. Az utolsó szakaszon már kiszállni sem lehetett, hiszen a Gete, majd a Gerecse hegységben nem érintettünk lakott településeket. A vége már olyan volt, mint egy túlélési verseny, a célba kellett jutni mindenáron. Nekem sikerült 24 óra alatt!

A célban, Tatán beanalizáltam a forró bagolyást, pihentem egy kicsit és az első hajnali vonattal elindultam hazafelé. Már átestem a ló tulsó oldalára, nem jött álom a szememre a vonaton. Képzletben még egyszer átéltem a részleteket, talán az átélt izgalom is ébren tartott. Erős fogadalmakat tettem, hogy soha többet, csak ezt éljem túl. Ma már megszépítő messzeségből nézem az eseményeket és a sikerélmény mindent feledtet. Azt hiszem, jövőre újra megpróbálom.

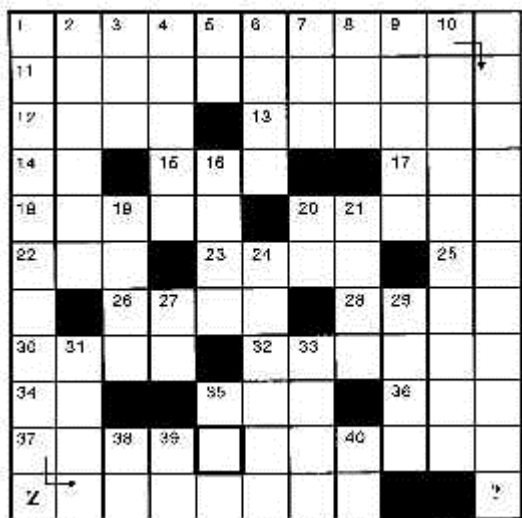
A TELJESÍTMÉNYTÚRÁZÓ

„A” változat : Az erős..

Végy egy fiatal jó erőben lévő turistát. Pénteken este vidd el egy szakosztályi buliba. Táncoldtasd hajnalig, jól forgasd meg hogy minden oldalán jól bepácolódjon. közben locsolgassd mindenféle levekkel. Aztán pihentesd két-három órát, majd ültess fel egy buszra és óvatosan rázogattva vidd el egy teljesítménytúra rajtjába. Félig kómában nevezd be a hosszú távra. Utána lazán futtasd le vele az 50 km-t. Nem szükséges pihentetni, mert futás közben is tud aludni. Amikor beérkezik ismét tedd fel egy járműre és vidd el másik versenyre lehetőleg még aznap. De vigyázz hogy időben hazaérjen mert még este buliba megy.

„B” változat : A soft...

Végy érettebb túrázót (Nőt). Ültess el idejében a fejében a gondolatot, hogy Ő még bírja. Utána egy-két hétig hagyd pácolódni mire végül rászánja magát. Már előző nap vidd a helyszínre és pihentesd jó sokat. Reggel hosszasan készítsd elő. Nézd meg jól minden hozzávaló meg van-e ? (kaja, folyadék, életmentő csomag, váltó ruha, váltó zokni, váltó bugyogó stb) Ezek után ne piszkál ha mégis úgy dönt, hogy a rövid távon indul. Ut közben pihentesd néha, hogy pótolja az elfogyasztott energiát. Beérkezéskor nagyon dicsérd meg, veregesd meg a vállát és nem árt egy kis öntözgetés sem. És ne csodálkozz ha másnap szabadságot vesz ki.

Vízszintes: 11. Tátrai kisvasút. 12. Olasz férfinév. 13. Sportolót játékjogától megfoszt. 14. Morzejel. 15. Térkép – angolul. 17. Meghalni – angolul. 18. Az epilepszia régi neve. 20. Súlyegység. 22. Belzebub része. 23. Firenze folyója. 25. Első osztályú. 26. Velence fürdőhelye. 28. Szerződés, egyezmény – németül. 30. Svájci festő (Paul). 32. Csínytevés. 34. Asztácium. 35. Az állóvíz. 36. ÁÓK. 37. Kedvelt sörkorcsolya.

Függőleges: 2. Homérosz eposza. 3. Tíz – angolul. 4. Zimbabwei politikus (Julius). 5. Latin kötőszó. 6. Vissza: orosz város. 7. Tilolni kezd. 8. UCT. 9. Magyar költő (Jenő). 10. Mikszáth Kálmán regénye. 16. Romániai város. 19. Ferde szájú hal. 20. Néma Egon. 21. Sópálcika. 24. ...sült = pecsenye. 27. Időszámítás előtt. 29. Fafaj. 31. Összevissza átül. 33. Ókori viselet. 35. Idős bácsi. 38. Elem! 39. Tévé. 40. Hamis.

A cigány odamegy a kis vasútállomáson a **vasutashoz**.

- Édes, drága állomásvezető úr, adjon már egy cigárettát!
- Nesze.
- Aranyos vasutírányító főigálgató úr, adjon már egy kis tüzet is.
- Na itt van.

A cigány szív egy slukkot a cigiből, majd kiköp a **vasutas** lába elé.

- Na mi van haver, te vagy itt a bakter?

Egy utas a pályaudvaron futni kezd az éppen kimozduló vonat után.

- El akarja érní? - kérdezi egy **vasutas**.
- Naná, fogócskázunk!

A nyuszika ül az erdő szélén és reszeli a körmét. Arra jön a medve s megkérdi:

- Hát te meg mit csinálsz, nyuszika?
- Hegyezem a körmeimet, s ha majd jön az oroslán széttépem darabokra.

Nemsokkal később befut a farkas is, és ő is megkérdezi nyuszikát:

- Mit csinálsz, nyuszika?
- Hegyezem a körmeim, és ha jön majd az oroslán jól széttépem.

Rövid várakozás után arrajön az oroslán és megkérdezi:

- Mit csinálsz, nyuszika?
- Reszelgetem a körmeim és hülyeségeket beszélek.